

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo XVI. Antiqua Monumenta Ad Historiam Mediae Aetatis Illustrandam,
Nunquam Edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1601

De Reditu Imperatoris Et eius morte Lotharij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64144](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64144)

venit, ibiq; castrum quoddam, vbi praesidia Rogerij fuerant, artificiosè valde expugnauit, militesq; in eo repertos & praecipuè Sarracenos patibulo suspendit. Post eiecto de Campania & Apulia Rogerio, Reginaldo vero viro forti ac nobili Ducatu Apuliae commisso de reditu disponunt.

DE REDITU IMPERATORIS ET

eius morte Lotharij.

13.

igitur de Italia per Tridentinam vallem redientes, Imperator morbo correptus in sylua, quae est inter Oenum & Licum, sub vilissima casa, XIII. regni sui anno diem obiit. ac inde per Augustam & Orientalem Franciam in Saxoniam portatus in Monasterio Luther honorificè sepelitur. Dux ergo Henricus gener eius in quibus finibus obierat, Regalia referuauit, vt generali conuentu Principum, qui in proximo Pentecostes Mogunciae conditus fuerat, praesentaret. Quidam autem ex Principibus timentes ne forte in generali Curia Henricus Dux, qui tunc praecipui & nominis & dignitatis in regno fuit, per potentiam praualeret, circa mediam Quadragesimam consilio habito in oppido Rheni Confluentia conuentum celebrant, ibique Conradum fratrem Friderici, de quo supra diximus, praesente Theodovvico Episcopo Cardinali, Regem creant. Et Saxones & Dux Henricus alijq; qui electioni non interfuerant, Regem non legitimè, sed per surreptionem electum calumniabantur. Quibus omnibus in proximo Pentecostes generalis Curia Babinberch indicitur. Quo Saxones omnes simul cum viduata Imperatrice Richinza venientes, vltro se Conrado Regi subdidere. Henricus Dux Regalia seruans aberat, ad quae reddenda in festo Apostolorum Petri & Pauli dies ei Ratisponae, in breui post Augu-

Bb 3 sta

REGANU
SII
um, um,
SIV
24

sta describitur: Quo ex condito, assumptis fidelibus
 & milite non modico, venit; ac super Licum ex opposi-
 tuitatis, Rege ciuitatem tenente, castra posuit. Inter
 eij autem ac mediatores ad hanc causam prænominati
 triduum huc ac illuc sæpius transmeantes nihil profecerunt.
 Rex enim non aliter compositionem fieri voluit, nisi
 quædam de his quæ à Lothario Imperatore susceperat,
 possederat, resignaret. Quod cum Dux renuisset, ac se-
 tius dubiæ sorti supponi elegisset, colloquium infecto
 negotio dissolutum est. Rex ergo metuens aliquid
 machinari, dum peractacæna cubitum se ire simularet,
 ductis clam equitaturis cum paucis nulli de Principibus
 ledicens exiit, ac militem suum reliquum in magno
 scrimine relinquens, Herbipolim peruenit. Ibi iudicio
 rundam Principum Dux proferibitur, Ducatusq; ei abin-
 catur. Dux ergo in subsequenti die post egressum Regis
 Augusta, suis prout poterat probe dispositis, non multis
 mitatus in Saxoniam properat. Et Rex Ducatum Saxoniae
 Alberto Marchioni consobrino eiusdem Ducis, Noricum
 vero post in Bauariam veniens Leopoldo filio Leopoldi
 Marchionis fratri suo ex parte matris tradidit. Heinricus
 ergo Dux Saxoniam ingressus, cum casum & miseriam
 fidelibus & amicis suis exponeret, ad rebellandum eos
 peratori & Alberto excitauit. Inde in breui eundem Alber-
 tum, auxilio eorum, nec non & suorū qui de Bauaria & Sa-
 uia eum insecuti sub specie peregrinationis, terram intra-
 uerant, adeo humiliavit, vt castris eius dirutis, terris
 cum quaq; vastatis ad Regem auxiliij gratia ire compelleret.
 Interea Leopoldus Marchio suscepto à Rege Noricum
 Ducatu, omnibus pæne Baronibus ad Ducatum pertinens
 tibus amore seu terrore ad se confluentibus, primo Rati-
 ponam ditioni suæ subdit, post collecto milite superiorum
 partes Bauariæ vsq; ad Licum pertransiens, amissis ali-
 que

de suis festinanter reuertitur. Non multo post Henricus Dux dum in Saxonia omnibus suis ritè dispositis, in Bauariam redire disposuisset, morbo correptus diem extremum clausit, ac sic in Monasterio Luther iuxta focerū humatur. Quo mortuo Saxones amore filij sui paruuli, quem eis adhuc viuens commendauerat, Regi denuo rebellant. Leopaldus vero Ducatum Noricum ex hinc se potenter habere confidens, dum in obsidione castri Valeia duorum fratrum qui in parte Ducis Henrici steterant, incautè moraretur, Gvelfo Ducis eiusdem frater collecto milite superueniens fortissime dimicando, cæsis ex vtraq; parte pluribus, multis captis, Leopaldum ignominiose fugere coëgit. Ipse vero Gvelfo priuatum Ducatum iure hæreditatis ad se spectare perclamans, dum Iustitiã apud Regem impetrare non posset, ad rebellionem se parat. Ob hoc Rex circa idè tempus castrum ei⁹ Vimsperch obsedit. Què Gvelfe collecto milite in proxima hebdomada Natiuitatis Domini, dum incaute pugna aggredi tētat, amissis aliquot, multis captis, cū paucis fugit è prælio. Non multo post Leopaldus moritur, eiq; in Marchiã frater suus Henricus de Austria successit. Cui Rex Saxoniam ingressus, pacemq; cum Saxonib. faciens, viduam Henrici Ducis in vxorē dedit, eiq; Ducatum Noricum concessit. Quæ res maximæ discordiæ seminariū fuit. Gvelfo enim, vt dictū est, eundē Ducatū impetens, ex templo armata manu sub oculis eiusdē Heintici partes illas ingreditur, cunctisq; circumquaq; vastatis regreditur. Ob hocq; Henric⁹ ille inflamatus, coadunato milite fines illorū, qui Gvelfonis fautores erant, ingressus, munitiones illorum & villas destruxit. Qui dum Gvelfe restaurato milite occurrere parat, audito, quod Rex superuenturus est, cessit. Porro Henricus ille similiter cum Rege castrum Cathouue scilicet Comitis Cunradi, quod ex parte Gvelfonis erat, obsidione clausit, vastatisq; in circuitu vniuersis, adiutorio Regis

fort. Caloune,
de quo supra.

Regis ad deditiōem coëgit, ac igne succendit. Sic tota
 la prouincia in maximo bellorum discrimine laborauit.
 Igitur Rogerius Rex Siciliae audiens huiusmodi confusio-
 nes in Gvvelsum & Regē, timēs, ne fortē cessante gē-
 ra Conradus Rex quandoque Italiam intraret, ac eadē
 quā à Lothario ab eo quoque perpeffus esset, Gvvelsum
 aduersus eundem muneribus illectum incitat, singulis
 annis mille marcas se ad hoc daturum iuramento com-
 mat. Item quoque Rex Vngariae, eundem Conradum
 tuens, Gvvelsum ad se accersit, dataq; pecunia non mo-
 ac deinceps omni anno dandam pollicens ad rebellandum
 nihilominus instigat. Gvvelsum itaque strenui militis
 cium exercens modo in Bauaria, modo in transalpinis
 tibus Sueviae, modo circa Rhenum, modo tot tempore
 tes bellorum mouit, vt Regem potius ad defensionem
 quam ad externarum nationum inuasionem excitaret.

Circa has tempestates gens Francorum cum Rege
 Ludeuico, gens quoque Teutonicorum cum Rege
 Conrado aliisque Principibus, Friderico Duce Sueviae
 postea Imperatore, Episcopis, Comitibus, seu aliis cuius-
 cunque conditionis hominibus, pro querimonia transi-
 tinæ Ecclesiae Hierosolymitanum iter aggrediuntur. Quos
 & Gvvelsum Ducem, licet nondum sedata gverra,
 compulit.

Egressi itaque anno Dominicæ Incarnationis M.
 XLVII. per Vngariam & Græciam innumerabilem
 citum ducunt: Qui totus pænè, exceptis Principibus
 aliis plus cautis, vel inedia vel aëris intemperantia, vel
 borum insolentia, vel Sarracenorum inuasionem, in festo
 gocio, interierunt. In hoc ergo laborioso itinere Conradus

Rex commilitoni suo Gvelfoni, sic enim cum nomine solebat, sapissimè in necessitate subueniebat. Ac de omnibus, quæ à * Regio isto in Constantinopolitani Imperatoris sibi offerebantur, partē illi tradebat. Deniq; Hierosolymā venientes, cum alii procinctum sub Rege Conrado contra Damascum mouerent, Gvelf in infirmitate captus ac in desperatione positus ad reuersionem se parat.

Transito igitur mari conualescens Siciliam attingit. Ibi Rogerius eum cum magno domus suæ tripudio suscipiens, ac honorificè dimittens iterum ad rebellandum Regi maximis muneribus illectum incitat. Igitur reuersus in proxima hyeme circa Purificationem Sanctæ Mariæ collecto milite fines Regis inuadit, ac castrum eius Flochperch forti impugnatione sollicitans, dum in reuersione militem nimis incautè duceret, à militibus Regis circumuentus, ac aggressionibus initis, cum paucis aliis circumquaque diffusis, plus ex infortunio, quàm ex instantia belli, nostri fugam arripiunt, plurimisque captis nullo occiso ignominiosè reuertuntur. Ac sic gvverra diu anxie inter ipsum & Regē agitata, finita est.

Nam Fridericus, fratruelis Regis, sororius eiusdem Gvelfonis, medium se ad compositionem faciendam interposuit, captiuosq; Duci reddi ac Regem de cætero securum penesillum esse, prouida deliberatione confirmauit. Rex ergo accepto consilio Gvelfoni aliquos redditus de fisco Regni cum villa Mardingem concessit ac sic confirmata pace ipse in breui post vita decedens Friderico fratrueli suo sedem Regni reliquit. Qui auunculo suo Gvelfoni Marchiam Tusciæ; Ducatum Spoleti, Principatum Sardinia, Domum Comitissæ Machtildis in beneficio tradidit. Reditus tamen illos ad fiscum pertinentes, quorum iam mentionem habuimus, nihilominus recepit. Igitur dignitatibus

Cc

præ-

REGNUM
SII
SIV
24

pre-nominatis susceptis Italiam intrat, ac ciuitates, castella
seu villas per totā Domū Machtildis pertransiens, negotia
terre ciuilitate pertractat. Ibi legati de omnib. ciuitatib. ad
scie, nec nō & ex omnib. ciuitatib. Spoleti ad eū venientes
munera cōdigna offerētes subiectionē volūtariā promittunt.
Cum quib. nuncios suos ad omnes ciuitates dirigēs, ac
breui illo venturū promittēs, suis rite dispositis, reuertitur.

Cremonesi.

Post cum Imperatore collecta multitudine terrā ingre-
ditur, ac in obsidione Cremensi vsq; ad destructionē ciuitatis
castri inoratur. Deinde totā militiā suā in Tusciam maximū
conuentum apud sanctum Genesum habuit. Baronib. terre illius
vii. comitatus cū tot vexillis de ditiorib. & nobiliorib.
terrisq; nihilominus de ciuitatib. seu castellis ad se conuen-
tibus, vnicuiq; quod suū erat tribuit; Simul & ipse sua, que
gule ciuitates ad se iniuste contraxerāt, recepit. De
uentu dissoluto Pisam in S. Sabbato cum maximo totius
ciuitatis apparatu ingreditur, ac ibidem Pascha iocundissime
celebrans, egressus inde à Lucensib. nō minori tripudii
scipitur. Sicq; ab omnib. ciuitatib. ad quas declinauerat
honorificè susceptus atq; habitus negotia terre potenter
tractās, suosq; vbiq; in castellis seu villis ad fiscū pertinētes
relinquens, vsq; Ducatum Spoleti procinctū mouet. Ita
militariter omnib. bene dispositis, filio suo Gvvelfoni terrā
ac totā Italiā ad se spectantē commisit, ac de suis strenuissimis
quoq; secū relinquens p. vallē Tridētinā reuertitur. Gv-
elfo igitur iunior terra posit⁹ cōstantia animi, districtione
dicij, largitate & affabilitate inestimabili omnib. se accep-
tibile prebuit: militib. Imperatoris, qui eo tempore ciuitates
Italię preerant, quotiescunq; fines suos iniusta opprellerant,
inuadere tentauerant, omnimodis se opposuit; & ob
Imperatoris offensam nonnunquam incurrit: populatorem
autem fauorem eo magis sibi accumulans omnium
tum in se prouocauit affectum.